

Posudek oponenta bakalářské práce

Tomáš Kratochvíl, Fenomén armády starověkého Říma v moderních médiích, FHS UK 2009, 42 s.

Předložená práce se skládá z úvodu, tří hlavních kapitol (vnitřně logicky strukturovaných) a závěru. Jak napovídá již název, hlavní téma pro autora představuje problém ztvárnění starověké římské armády v současných médiích, z nichž se zaměřuje na „masovou kulturu: filmy, seriály a počítačové hry“ (s. 5). Druhým ústředním tématem práce je zajímavý fenomén tzv. „living history“, který představuje další možný prostředek pro „setkávání“ se s minulostí a to formou prezentací určených široké veřejnosti.

V úvodu se autorovi, samozřejmě s pomocí sekundární literatury, zdařilo na malém prostoru poměrně výstižně charakterizovat problém „druhého života Říma“. Vymezil si zde i hlavní badatelskou otázku, která však má spíše podobu imperativu: „Domníváme se, že historický fenomén tak velkého významu by měl být veřejnosti představován v souladu se současným stavem vědeckého poznání a následující kapitoly si kladou za cíl posoudit, do jaké míry tomu tak skutečně je.“ (s. 7), což jasně dokládá autorovu inspiraci (v seznamu použité literatury uvedenou) publikací *Pop history – O historické věrohodnosti románů, filmů, komiksů a počítačových her*. Za nedostatek považuji to, že zde autor nevymezil pracovní postupy řešení daného problému, tedy alespoň propracovanější kritéria posuzování a kategorizace pramenného materiálu. Teoretické zázemí lze identifikovat pouze v několika větách závěru a v seznamu literatury. Vztah mezi historickou vědou, jejími obory a uměním či médií je předmětem úvah již např. Zdeňka Kalisty. Stejně tak „mechanika“ vytváření představ o minulosti není pro historiografii a předpokládám, že ani pro mediální studia, neznámým problémem. Ve smyslu této výtky pak musím konstatovat, že např. s tvrzením: „Největší část populace je i přes činnost skupin historického šermu a ostatní formy vzdělávání ovlivněna především představou o římské armádě tak, jak ji vidí ve filmech, seriálech a počítačových hrách.“ (s. 15) lze „souhlasit“, ale nedá se v rámci textu nijak verifikovat, protože autor ho předkládá zcela bez argumentace, což u bakalářské práce považuji za poměrně závažné pochybení.

Z formálního hlediska musím autorovi vytknout špatně uvedené odkazy na internetové stránky (chybí uvedení data posledního přístupu), opakování citací, umístění čísel poznámek před interpunkčními znaménky, jednu hrubou pravopisnou chybu (s. 16) a několik překlepů.

Téma práce považuji za velmi zajímavé, jeho zpracování by však zasloužilo řadu doplnění a rozšíření (i v oblasti pramenné základny), čímž by však rozsah odpovídal spíše diplomové práci.

Práci Tomáše Kratochvila doporučuji i přes zmíněné výtky (a „rýpání“) k obhajobě a navrhuji hodnocení velmi dobře.

Mgr. Jan Tuček